

שבת

תיאטרון

הצגה חדשה

תלמידי הקטנה (בימות) היא הצגה מחודשת של תיאטרון בימות, שתיראה בחדאי שונה בעיני הדורות השונים של תלמידי אשר יבקר בה.

הצעירים יותר, אלה אשר לא חזו ב"גילגולים הקודמים של ההצגה, לא הספיקו לראות את יוסי, חוקי ויונה בגינת הערוץ כה, ואפילו לא את אורי זוהר, אריק איינשטיין, רחל אטאס ועליוה רוזן — עבור אלה תהיה זו הצגת-בידור חיבה. וזאת — בעיקר בזכות התמלילים של דן בן-אמץ וחיים חפר, המשלבים בהצלחה בלתי רגילה נוסטלגיה, הומור חם ואנושי וטיפוסים סטרייטיים, תוך שימוש בלשון עסיסית לאללה. שני הארכיבים, חנוך גולדבלט ואושיק לוי מן התאומים, מצחיקים לרוב. אבל רק שתי יעלות-החן מתחננות במקום להיות חניניות.

בניא ואבנר חוקיה מציג שהיה ב"מערבונים של חפר ובן-אמץ, אורי זוהר הצחיק את הקהל עד לדמעות בחחחח, והי נפש ממש יוצאת לזכרה של יונה עטרי כי מלכת העדלאידע שהוצאה בינתיים מן ההצגה, כנראה משום שלא היה מי שיגלם ארי תה כראוי.

אשר לקהל המבוגר ממש — זה יסליג ל"לא ספק בזכרונות למראה תמונותיו של

הושקעו בו — ולזכותו יש לומר שמרגי שים זאת היטב. זוהי הפקה מהודרת, מפרי ארת ונוצצת לפי מיטב המסורת של עיר,

הצנזורה משתוללת שוב

עלים בכל מיקרה ומיקרה. למשל: הם אטרו את נתיבי תהילה של קובריק ב"טענה שהסרט עלול לפגוע ברגשות צר" — פת — טענה שבצורת עצמה הוא הוצג ללא הגבלות.

אז הניח בריא ובלתי מעורער הניח חה אותם גם באיסור מור (More). מור הוא סרט על סמים, על צעירים ש"לוקחים אותם — והורסים את עצמם ואת כל הסובבים אותם. הסרט נעשה בטינגון כמעט תיעודי, כיומו של נר" קומן צעיר, המתקדם יחד עם ידידתו מ" שימוש במריחואנה ועד להרוגין.

קשה להניח שניתן לתאר בצורה מפי חזיה או מעוררת חזלחה יותר את תוצי אות השפעת הסמים על האדם. עוצמתו של הסרט טמונה בכך שאינו מסיף מ" סר, אינו מנסה לשכנע בדרשות — אלא מראה עובדות. אלו משכנעות יותר מכל נאום חוצב להבות.

אלא מה? יש כנראה מי שחושב, ב"מועצה שלנו לביקורת סרטים ומחזות, שיש סכנה בעצם הוכרת המילה סמים. הרי ידוע לכל, לא כך, שאם אין מזכיר רים סמים — סימן שאינם קיימים! לכן, ראיה הצנזורה את מור — והחליטה שהסרט מסוכן לשלום הציבור.

מור זכה לשבחים בכל העולם. הוא מוצג בכל הארצות המערביות: אבל את מי זה מחייב? אנחנו, כידוע, עסי סגולה, ולנו יש הגיון משלנו. חבל רק למסקנה הגיונית אחת עוד לא הגענו: לפסול — ומהר — את ה"מועצה לביקורת הצגות וסרטים.

הצנזורה האמנותית היא מוסד אשר הוסד לקבוע מה מותר ומה אסור לנו לראות על בד הקולנוע ובימת התיאטרון. מי הסמיך את האנשים במוסד זה למטרה נשגבת כל כך, ומי קבע שטעי עם אינן יותר וכוח שיפוטם מעמיק יותר מזה של האדם ברחוב, היא שאלה שלא הובררה אף פעם.

אחד הקווים המאפיינים את הצנזורה, המכונה אצלנו המועצה לביקורת סרטים ומחזות, הוא ההגיון הצרוף בו הם פרי

אורגניטיסמים ב"מור"

הצלם סוסקין המוקרנות על המסך, ויעלה חיוך נוסטלגי לנוכח דמויות שהכיר אי שית.

מי שראה את תלמידי הקטנה בגירסת הקודמות, לא יוכל להימנע מהשוואות. כאן יוצאת ההצגה הנוכחית בשן ועין. יוסי

קולנוע

סרטים

צדק צדק

תרדוף

תלמידי הקטנה (מוגרב), בתו רוצה את אביה, ושוה מנסה לעצור אותו בכוח הזרוע. לפי מושגי שבטו, ה"מעשה מוצדק בהחלט ואין בו כל דופי. אלא שהימים הם ימי תחילת המאה שלנו, וה"אינדיאנים אינם עוד לפי החוקים וה"מסורת שלהם. הם סגורים בשמורות כי חיות מאולפות, תחת פיקוחה ה"אוהד" של הממשלה הפרלית. ועל כך, כאשר אך נודע מעשהו של הצעיר, נשלח השרוף לל"כוד אותו ולהעמיד אותו לדין — דינם של האנשים הלכונים, כמוכן.

השרוף עצמו הוא איש החוק, מבצע את מה שמושל עליו, גם כאשר אינו מתלהב מכך. אם הוא מעז חלילה להתמהמה, מאי צים בו הסובבים אותו, אורחים מכובדים וצמאיים וציירי אינדיאנים ותקיים, המחכים לכל מירוף בכליון עיניים.

תיאור המירוף אחרי האינדיאני הצעיר הוא חוט השדרה של המירוף הגורלי. אולם תוך כדי התפתחות הסיפור, גורות מדי פעם סטירות לעבר העיתונות רודפת הסנסציות, טימטומם של אנשי החוק למיניהם, ה"צביעות החברתית, הגזענות, ובעיקר הח"ב"ה אשר רואה זכות וזכות לכפות את חוקיה על עם אחר — זכות שהיא בעיקר זכותו של החוק על החלש.

משחקם של רוכרט ורפורד ברמות ה"שרוף ורוברט (בדס קר) בלייק, בדמות ה"אינדיאני, ראוי לכל השבחים. שניהם מאו"פקים, ועם זאת הם מצליחים להביע תוך ניד עפעף אחד, או הרמת גבה, יותר מש"עושים אחרים בהתפרצות היסטורית. המירוף הגורלי הוא סרט-פעולה בלתי רגיל, המעורר מחשבה במי שמוכן להציץ אל מאחורי עלילת המתח.

מחזמר

ללא מוסיקה

הלו דווי (פאר, תלמידי) — המוצר היקר ביותר שיצא בשנה האחרונה מאולפני הוליווד. עשרים מיליונים דולרים

אשר התמתחה בזמנו בסרטים מוסיקליים. מלבד כסף, הושקעו בסרט גם כוחות נכבדים. הבמאי הוא ג'ין קלי, מגדולי ה"כוריאוגרפים והרקדנים של הוליווד. הכוריאוגרפיה עצמה הוכנה על-ידי מייקל קיד, אשר שיתף פעולה בעבר לא פעם עם קלי. הכוכבת הראשית היא ברברה סטרייסנד, המציאה היקרה ביותר של הבימה המוסיקלית האמריקאית בשנים האחרונות. מולה ואלטר מתיאוי, קומיקאי מחונן כל כך, שאין סרט אשר מצליח לעמעם את כשרונו. כל אלה נמצאים כאן בשיא כושרם, לכן השירה, הריקודים, הבימוי, הצילום (הארי סטראד"ל) והמשחק הם הגאה לעין ולאוזן.

המוסיקה היא החלק העצוב ביותר בסרט. היא נשמעת כאילו נכתבה על מכונת כתיבה, תוך הצצות חטופות בנסיונות קודמים של כל מיני מלחינים, כולל נסיונותיו של ג'רי הרמן עצמו. פרט לפיזמון הנושא את שם המחזמר, שהיה ללהיט בזכות עצמו, קשה לצייץ אפילו לחן אחד שראוי כי ייזכר או יירשם בתולדות המוסיקה.

לולא המוסיקה, היה זה אחד הסרטים המבדרים ביותר של העונה. למרות ה"מוסיקה, זה עדיין סרט מוסיקלי שכדאי לראותו, בזכות הביצוע.

העולם הזה

פאטיריקון (סטודיו, תל"אביב) — פדריקו פליני מתאר את סטייה תיה, ולחניה ומאווייה של רומי העתיקה, ומתכוון בעצם להציג את רומא של היום. חזויה ויואלית מדהימה ותדפעמית. אל תחמיצו.

שביז החלב (תכלת, תל"אביב) — לואיס בונואל מציג בשיטתיות את האבסורד התהומי המסתתר מאחורי ה"מוסד המכונה, הכנסיה הקתולית". להב"נת הסרט דרושה ידיעה מסויימת בתולדות הנצרות.

שעת הזאבים (אורלי, חיפה) — סרט נוסף של אינגמר ברגמן, על עקרותם של האמנות והאנשים, העומדים

חסרי ישע מול האלימות, המלחמות והמוות הסובב אותם מכל צד. **רוקו ואחיו** (גורדון, תל"אביב) — סרטו רחבי-המדות של לוקינו ויסקונטי על משפחה איטלקיה עניה שעולה צפונה למצוא פרנסתה. רבים מצאו בסרט משמעות נוצרית עמוקה. אחרים טענו שוהו הסרט שסתם את הגולל על הניאוריאליזם.

תקליטים

חדש בתקליטיה

כד היונים — יפה ויקוני (טי.י.אס.) — אוסף של שירים חדשים שעשוים להיראות חדשניים מדי לאוזני מעריציה של יפה ויקוני מימים עברו, ומיושנים במיקצת לצעירים יותר. שני השירים החולמים ב" יותר את קולה וסיוגונה של יפה הם רחל של הכינרת ואדם על אי בודד של תיאודור רקיס.

גלוריה (אי.אס.איי.) — קצב מחוצרת הולנד הוא באופנה לאחרונה. אם לשפוט לפי תקליט זה, אין בכך כל דופי. גלוריה היא להקת-קצב נעימה מאוד לאוזן, מזכירה במיקצת את הבי. גייס (אף שרה כמה מ"שיריהם). אמנם קשה לעתים להבחין בתרור מתם האישית של חברי הלהקה, הנבלעים בתזמורת ומקהלת ענק, אבל כאמור התוצ"א היא ערבה לאוזן, בעיקר קטע בשם שבעה ימים אחרונים.

סְרִימוֹ 1970 (טי.י.אס.) — גירסה סוג ב' של הפסטיבל האחרון. אמנם תמ"צאו כאן את קטרינה קאסלי, גיליולה ציי נקואטי ומאריסה סאניה באורייגילי, לעומת זאת שירו של אנדרינו תיבת נוח זוכה ל"ביצוע כושל, ובעל הפרס הראשון, בלי

גודרברט ודוי ב"תלמידי הקטנה"

עבודה אין אהבה. אינו מופיע כלל. להשל"מת התמונה תודקנו לתקליטונים נוספים שיופיעו ודאי בקרוב.

נינה סמיון (פונדור) — אחת הזמורות הכושיות המקוריות ביותר, המשלבת ב"אמנות רבה ג'ז עם שירי-נשמה ובלוז. אלא שבתקליט הזה הכניסו אותה משום מה ל"מיסגרת מסחרית. בחרו עבורה רפרטואר שאינו הולם אותה במיוחד, כשמאחוריה תזמורת מנוסחת. אמנם צריך לדעת שלה שונה מן המקור של אונבור, אבל יכול היה להיות מעניין הרבה יותר לוא היה מלווה כרגיל בהרכב הקאמרי הצנוע שלה ובעיבודיה.

אנגלברט הזמפר, ינק (פאקס) — קולו העמוק המתנגן של מלך הבלדות ה"מסחריות של אנגליה נמרח כחמאה רכה על נשמותיהן של נשים ענוגות, בצרור של להיטים המבוצעים במיקצועיות מושלמת. מעריציו של הזמפרדינק ישאבו הגאה רכה מעולם החורף של האהבה או ממה שמת לי בקפה. בשפה האנגלית.